

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 88 af 21. April 1914 om kommunal Lægehjælp.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 191).

Sagen sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Det Lovforslag, jeg her skal have den Ære at forelægge for det høje Folketing, har været til Behandling i det høje Landsting og har derved faaet enstemmig Tilslutning. Som ærede Medlemmer vil vide, blev der under 7. Juni 1924 nedsat en Kommission med den Opgave at overveje og fremkomme med Forslag om en Revision af de gældende Bestemmelser om Pligtkørsel og andet kommunalt Pligtarbejde. Denne Kommission afsluttede sit Arbejde i Sommeren 1926 og afgav Betænkning, og det her foreliggende Lovforslag er et Resultat af denne Kommissions Arbejde. De Kørsler, som det har paahevilet Kommunerne i Henhold til Fattigloven, Aldersrenteloven og Sygekasseloven m. m. at søge for, i Tilfælde af, at der er Brug for Lægehjælp, blev jo tidligere i stort Tal paalagt de kørselspligtige Beboere, men af Kommissionens Betænkning, som er omdelt i den høje Rigsdag, fremgaar det, at man længst er kommet bort fra denne Udskrivning, idet det viser sig, at kun ca. $\frac{2}{3}$ pCt. af Lægekørslerne, hvis Antal har været 251 280 i Aaret 1922—23, er blevet udskrevet som Pligtkørsel, medens Resten er udført for Kommunekassens Regning. Og det er ret betydelige Beløb, det her drejer sig om, idet Udgiften til disse Lægekørsler i det nævnte Aar, 1922—23, har andraget over halvdanden Mill. Kr., hvoraf langt den største Del falder i Henhold til Sygekasselovens § 15. De betydelige økonomiske Interesser, som knytter sig hertil, har Staten imidlertid ikke hidtil haft nogen Indflydelse paa, idet Kørselspriser og Forhold, som knytter sig dertil, hidtil ganske simpelt har været aftalt mellem de vedkommende Kommuner og Lægerne, derunder ogsaa hvilken Godtgørelse der i paakommende Tilfælde skal ydes Lægen for Befordring i eget Køretøj. Hele dette Spørgsmaal angaar, som nævnt, i høj Grad Sygekasselovens § 15, men efter hvad jeg tror at vide, forhandles der i det Udvalg, der har Revisionen af Sygekasseloven til Overvejelse, om en Ændring ogsaa paa dette Punkt.

Det Lovforslag, her foreligger, tager ikke

Sigte herpaa, men har kun til Formaal at sikre en vis ligelig Hensyntagen til begge Sider, naar Overenskomster mellem Kommuner og Læger angaaende Kørsel indgaaes paa Grundlag af Bestemmelserne i Loven af 21. April 1914 om kommunal Lægehjælp. Denne Lov har nemlig hidtil ikke omfattet Kørselsspørgsmaalet, saaledes at Nævnet, som i Henhold til Loven om kommunal Lægehjælp er mæglende og i visse Tilfælde afgørende i Tilfælde af Strid mellem Parterne, intet har haft med Overenskomster angaaende Kørsel at gøre. Det er dette Forhold, der foreslaas rettet ved det her foreliggende Lovforslag, hvis Enkeltheder jeg ikke her nærmere skal komme ind paa. De er ganske faa og overskuelige og søger altsaa, som sagt, paa dette Omraade, Kørsel i Forbindelse med den i Loven af 21. April 1914 nævnte kommunale Lægehjælp, kun at tilvejebringe en vis Ensartethed Kommunerne og Lægerne imellem ved at lægge hele Sagen ind under det Mæglingsnævn, som i Henhold til den gentagne Gange nævnte Lov bestaar. Jeg skal anbefale dette Lovforslag paa det bedste til det høje Tings Velvillie.

Chr. Søgaard: Naar der er Tale om kommunal Frikørsel, omfatter det jo i alt væsentligt Sygekassekørsel, og Sygekassekørsel betales praktisk talt, i alt Fald i langt overvejende Grad, af Kommunerne. Af Kommunernes Udgifter til Lægehjælp i 1922—23, som i alt udgjorde 1 568 232 Kr., vedrørte 1 360 468 Kr. Kørsel for Sygekassemedlemmer, det vil sige 86,7 pCt. af Kommunernes samlede Udgifter til Frikørsel. Nu er man fra alle Sider enig om, at den Regel for Frikørsel til Sygekassemedlemmer, som er angivet i Sygekasselovens § 15, har en uheldig Affattelse, og det er ogsaa den almindelige Mening, at den fri Lægebehandling, som Sygekasserne yder, medfører noget Misbrug. Dette indvirker igen paa den fri Kørsel, og derfor er det nødvendigt, at man ogsaa med Hensyn til Frikørsel til Sygekassemedlemmer faar en ny og bedre Ordning. Som den højtærede Minister omtalte, er Spørgsmaalet om at naa til en bedre Affattelse af Sygekasselovens § 15 til Behandling i Udvalget angaaende Sygekasselovforslaget, og jeg vil haabe, det maa lykkes. Den om dette Forhold nedsatte Kommission, som har afgivet Betænkning, har ogsaa med Hensyn til Sygekasselovens § 15 stillet et Forslag, og jeg er tilbøjelig til at mene, at man fra Udvalgets Side i alt væsentligt vil følge den Anvisning, som er givet af denne Kommission. Men Hovedsagen i Lovforslaget, som jo fremtræder som